

KATHRYN CROFT
KAOTATUD
TÜTAR

KAHEKSATEIST AASTAT TAGASI RÖÖVITI
SU VÄIKE TÜTAR
TÄNA TULI TA TAGASI

Kathryn Croft
The Girl You Lost
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, äritoimingud, organisatsioonid, paigad ja sündmused peale nende, mis on ilmselgelt üldteada, on kas autori fantaasia vili või fiktiivsed. Kõik sarnasused tegelike inimestega (elavate või surnutega), sündmuste või paikadega on täiesti juhuslikud.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © Kathryn Croft 2016
All rights reserved.

© 2017 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN

B08332717
ISBN 978-9949-82-122-8

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

TÄNUSÕNAD

Tänan väga kogu Bookouture'i kirjastuse meeskonda selle eest, et nad minusse uskusid ja et nende abil sai raamat nii hea kui vähegi võimalik. Keshini Naidoo, Olly Rhodes, Kim Nash, Claire Bord, Lydia Vassar-Smith ja Natalie Butlin, te olete mind pannud ennast tundma osana perekonnast ning ma olen kogu teie abi eest äärmiselt tänulik! Eriti pean ma tänama Keshinit tema suurepärase toimetajatöö eest ja Kimi selle eest, et ta on võrratu kirjastaja.

Nagu alati, kuulub minu tänulikkus mu fantastilisele agendile Madeleine Milburnile ja kogu tema meeskonnale, eriti Cara Lee Simpsonile ja Therese Coenile, kes töötavad erakordselt palju ning on alati valmis vastama mu rumalatele küsimustele.

Mu sõber Jonny Garland, tänan sind veel kord hindamatute faktiteadmiste eest – ma hindan tõesti su valmisolekut kulutada nii palju oma aega, et lased mul endal kõrvad peast rääkida.

Eriti pean ma tänama Carolin Lotterit, Catherine Nicholsoni, David Treweeki ja Chris Walkerit faktiliste andmete eest mediatetevõtte töö kohta. Tänan teid!

Kõigile Bookouture'i autoritele: on suurepärane olla teiega kontaktis ja ma tänan teid teie võrratu toetuse eest. On armas teada, et me kõik mõistame, kui üksildane töö võib olla kirjutamine.

Veel kord: mu abikaasa, perekond ja sõbrad on jätkuvalt tohult abiks ning mul on tõesti vedanud, et te mu elus olete.

Ja lõpuks kõigile oma lugejatele – tänan teid väga selle eest, et ostate (ja loodetavasti naudite) mu raamatuid. Eriti tänan ma kõiki, kes leiavad aega mulle kirjutada ja oma mõtteid minuga jagada. Teie toetus on väga kõrgelt hinnatud!

Oliverile, meie vikerkaarele.

PROLOOG

Temaga nelja silma alla jääda oli olnud lihtne. Ta oli ennast naisele otse kätte mänginud ja naine pidi selleks talle ainult kutsuvalt naeratama. Naerma tema naljade üle. Teesklema, et on tema jutust huvitatud.

Aga nüüd olid nad mehe korteris, linnaosas, mida ta vaevu tundis, ja kui ta ei ole ettevaatlik, võib kontroll asjade üle käest kaduda.

„See on sinu kodu?” küsis ta ringi vaadates, libistades pilgu üle vähese mööbli ja tühjade valgete seinte. See koht oli näidiskodu, vähima märgita, et keegi siin tegelikult elab.

Ta noogutas, tõmbas naise enda poole, tema käsi libises naise tagumikule. Mehe nahk oli külm ning kui ta naise poole kummardus ja tema suu otsis naise oma, oli tunda, et tema hingeõhk haiseb viski järele.

Viivuks lasi naine ennast suudelda, see oli väike ohver tõe teada-
saamise eest. Ja tõe kavatses ta sel õhtul välja uurida, mida tahes ta selleks ka tegema ei peaks. Ta oli endale vandunud, et enne kui see päev lõpeb, on tal vastus käes.

„Seleta lähemalt, millele sa meie eelmisel kohtumisel viitasid,” ütles ta oma keha vastu mehe oma surudes, tundes, kui kõva on tolle riist teksade all.

„Ah? Mis?” Ta oli segaduses. Ja purjus. Mitte just hea kombinatsioon.

„Sa hakkasid mulle midagi rääkima. Mäletad?”

Mees võttis kae tema tagumikult ning toppis selle talle särgi alla ja hakkas tema rinda mudima. Naine püüdis mitte tagasi kohkuda.

Ta oli teadlikult valinud sügava dekolteega teksasärgi, jätnud liiga palju nõöpe lahti ja raasukese oma rinnahoidjat välja paistma. Aga tema pingutused olid olnud asjatud, mehe jaoks poleks olnud mingit vahet, kui tal oleks seljas olnud kartulikott.

„Unusta ära,” pomises ta. „Lähme magamistuppa.”

Ta pidi ilmselt tegema, nagu mees nõudis. Tollele järgnedes palvetas ta, et asjad ei läheks liiga kaugemale. Ta ei suutnud taluda mõtetki mehe alasti kehast enda oma otsas. Ei, seda ei tohi ta lasta juhtuda.

Magamistoas olid kardinad ette tõmmatud, ainult ribake nõrka tänavavalgust paistis kardinade vahel oleva pisikese prao vahelt sisse. Mees tuhlas oma taskus ning tõmbas lõpuks välja mobiili ja vajutas selle nuppe.

„Neetud. Aku on tühi. Persse. Kas sa saad mulle oma telefoni laenata?”

„Milleks?” küsis naine. „Kellele sa helistad?”

„Mitte kellelegi. Tahan üht asja kontrollida.”

Vastumeelselt ulatas naine oma mobiili mehele ja ootas, mida too ette võtab.

„Ma tahan sind filmida,” ütles ta telefoni naisele suunates.

Ta astus ukse poole tagasi. „Mida? Ei. Miks? Lõpeta ära. Anna mu telefon tagasi.” Ta sööstis ettepoole, püüdis telefoni haarata, aga mees viis oma käe tahapoole.

Mehe naeratus kadus. „Võta riidest lahti.”

Ta istus nüüd voodil ja hoidis telefonikaamera naisele suunatuna. „See pole päris sama kui oma kaamera kasutamine, aga sa näed nii ilus välja, et ma pean su salvestama. Võin selle hiljem oma telefoni saata.”

Mõte, et mehe valdusse võiks jääda kasvõi tükike temast, isegi kui see on ainult videosalvestis, täitis ta õudusega. „Oota. Kõigepealt räägi mulle. Räägi mulle, mida sa sellega silmas pidasid. Ja lõpeta filmimine.” Vähemalt on see tema telefon; ta kustutab selle video päris kindlasti samal hetkel, kui telefoni enda kätte tagasi saab.

Mees ohkas raskelt ja reetis sellega, et teab täpselt, mida tema käest teada tahetakse. „Kõik arvaksid, et sa kasutad mind ära. See pole kena, ei ole ju? Ma tahan midagi vastutasuks. Ole nüüd, mängi ausat mängu.”

Tema toon oli rõõmsameelne, aga miski tema hoiakus, sügavad vaod tema otsaesisel vihjasid millelegi muule. Ta ei võta äraütlemist kergelt. Võib-olla peaks naine ainult natukene veel kaasa mängima, laskma mehel mõelda, et kõik läheb tema tahtmise järgi.

Pikkamisi tegi ta lahti oma pluusi paar viimast nööpi. Ta püüdis mitte väljagi teha faktist, et mees ikka veel filmis ja oma kubet hõõrus. Mehe silmad olid fikseeritud telefoni ekraanile, ta tahtis päris ilmselt näha naist pigem ekraanilt kui vahetult.

„See on kõik,” ütles naine pluusi ära võttes ja käsi puusa pannes, püüdes näidata, et kontrollib endiselt olukorda. „Kuni sa ei räägi, ei juhtu rohkem midagi.”

Mees eiras teda ja lasi käe allapoole. „Võta kõik seljast ära. Ja püsi seal, kus sa oled. Kuule nüüd, sa raiskad aega. Ma hakkkan kannatust kaotama.” Ta raputas pead ja tema pilk muutus külmaks, tooreks ja võõraks.

Sel hetkel sai naine aru, et on teinud kohutava vea. Ta on meest alahinnanud. Polnud lootustki, et ta laseks naise nüüd minema, kuni ei ole saanud, mida tahab.

„Kõik, ma lähen minema,” ütles naine. Pidi olema mingi parem viis mehelt tõtt teada saada. See meetod päris ilmselt ei töötanud. Ta hakkas särki selga panema, aga sekundiga oli mees püsti hüpanud ja sikutas teda seelikust hoides voodisse.

„Ma olen sind terve igaviku tahtnud,” ütles ta. Ta lamas oma raskusega naise peal ega lasknud sel liigutada.

Naine võitles tema all, aga sellest ei olnud kasu. Ta pöördus eemale ja tahtis karjuda, aga karjatus suri ta suus. Ja siis märkas ta voodi kõrval oleval laual rasket klaaslampi. Nüüd, kui ta oli juba nii kaugele läinud, ei saanud ta alla anda. „Räägi mulle, mida sa silmas pidasid.”

Ennast täis irvitus laiutas mehe näol, aga ta ei vastanud.

Naine püüdis flirtivalt naeratada, aga ta polnud kindel, kas tuli sellega toime. „See ei pea nii käima. Kas sul poleks parem, kui ka mina seda naudiksin? Laseksin sul endaga teha, mida sa iganes tahad? Kas see poleks parem?” Ta riskis. Mõte jõu kasutamisest ilmselt erutas meest.

Aga mees liigutas ennast vaevu. „No lase siis käia, mida sa ootad?”

Naine neelas alla kurku tõusnud klombi, sirutas käe mehe peeniseni ning hakkas seda iiveldusega võideldes silitama. „See meeldib sulle, eks ju?”

Mehe silmad klaasistusid, ta tõstis pea ja jõllitas lage. „Jah, nii on hea.”

„Kas sa nüüd ütled mulle?”

Mees vaatas tema poole alla ja naeris ning naine sai aru, et ta ilmselt ei saa mehelt midagi teada. Ta peab välja mõtlema uue lähenemisviisi, sellise, mis on turvalisem.

Aga siis avas mees oma suu ja rääkis, tundmatu nimi tuli tema huultelt, paar sekundit hiljem tõmbas ta naise seeliku üles ning sööstis tema poole.

Ja sel hetkel võttis naine lambi ja virutas sellega talle vastu pead ning kordas seda liigutust, kuni mehe haare lõpuks järele andis.

Kaheksateist aastat varem

Vahin oma lapsukest, hoian teda kätel ja ei suuda uskuda, et me oleme teinud midagi nii ilusat. Ta võib olla sündinud aastaid liiga vara, aga ma ei teeks midagi teisiti. Loodan ainult, et Matt tunneb sama. Ta paistab olevat oma mugavustsoonist väljas, aga mina olen ju ka. Mõnikord ma vaatan, kui närviliselt ta last hoiab, nagu oleks too portselanist, mis läheb tema käes katki, aga naeratus tema näol räägib selgemat keelt kui ükskõik milline tema kahtlus. Kahtlused on nüüd kõik läinud, lüüa saanud meie ilusalt Helenalt.

Niipea kui ma panen ta hälli tagasi, hakkab ta uuesti nutma, aga ma pean ta sinna jätma, ämmaemand ütles nii. Ma ei saa iga piuksu peale tema juurde joosta. Lahkun toast ja panen ukse kinni, beebimonitor on mul kaasas ja Helena nutt väljub toast koos minuga.

Matt istub diivanil, tema ümber on hunnik raamatuid ja tema kulm on keskendumisest kortsus. Vaatlen teda hetke ja mu süda paisub uhkusest. Temast saab ühel päeval arst ja me kolime kuhugi, kus on rohkem kui kolm tuba. Helena saab oma magamistoas ja Matt saab paiga, kus rahus tööd teha.

Ta tõstab pilgu ja naeratab. „Hei.” Tema silmad liiguvad kriiskavale beebimonitorile.

Vaatan ringi, aga seda pole kuhugi panna. Köök ja elutuba on ühendatud ning Helena on meie magamistoas, meie ainsas toas kui mitte arvestada kitsast vannituba.

„Palun vabandust,” ütlen ma. „Olen kindel, et ta jääb varsti vait.”